

Som bekendt spiller Aktiekapitalen en underordnet Rolle for Centralbanker, hvis væsentligste Virkemiddel er Seddeludstedelsen, hvorfor Centralbankers Aktiekapital er forholdsvis ringe, hvorimod man i Statutterne søger at betrygge Seddelbankens Kreditorer — der i Modsætning til Privatbankerne kun i underordnet Grad bestaar i Pengeindskyderne, men i Seddelindehavere — ved oktrojmæssige Bestemmelser om, *hvilke Aktiver der skal være tilstede i Banken til Dækning af hver udgiven Pengeseddel.*

Til den kongelige Bankkommissær's Virkeomraade hører det at vaage over Oktrojens Overholdelse, derunder over, hvorvidt de Aktiver, der skal tjene til Seddel-dækningen i saa Henseende er behørige, og vi skal ganske overlade til den kongelige Bankkommissær at skønne over, hvorvidt Laan mod Sikkerhed i Nationalbankens Aktier kan anses at høre til de seddeldækkende Aktiver. For Tiden laaner vi 100 pCt. af Paalydende, og vi for vort Vedkommende vilde ikke skønne det forsvarligt, naar en Laansøgende tilbyder saadan Sikkerhed, at nægte Laanet blot fordi andre forud har faaet Laan paa lignende Sikkerhed til et større eller mindre Beløb.

ad § 12³.

Vi kan kun tænke os at erhverve Aktier i en anden Bank som en nødtvungen Foranstaltning — ved Tvangsrealisation, for at yde en nødstedt Bank ny Aktiekapital eller for under en forbigaaende Depression af Aktiekurserne at forebygge Panik hos dens Indlaanere.

Da den kongelige Bankkommissær i Henhold til ovenstaaende formentlig er berettiget til her at blive taget paa Raad om, i hvilken Grad de saaledes erhvervede Aktier er at anse som seddeldækkende, og forsaavidt den kongelige Bankkommissær vil paatage sig Besværet og Ansvarret ved en Forhaandsraadslagning desangaaende, kan vi kun være tilfredse hermed. Hvad Stemmeretserhvervelsen angaar, synes den ønskede Begrænsning i Nationalbankens Myndighed overfor de private Banker lidet stemmende med det almindelig nærede Ønske om større Myndighed hos Nationalbanken overfor de private Banker — et Ønske, som iøvrigt er stærkt overdrevet og lidet realiserbart.

Med § 12 som Eksempel skal vi paranthesvis gøre opmærksom paa følgende:

Et af Oktrojens Hovedformaal var som bekendt — til Hjælp for Nationalbankens første Pligt: »at befæste et sikkert Pengevæsen i Landet« — at værne Bankens Uafhængighed af Statsindblanding, og dette sker selvfølgelig ikke Fyldest, naar den gøres afhængig af Statsdispensationer.

Ved Banklovens Forelæggelse har Handelsministeriet derfor — hvis det tilsigtede, at Nationalbanken skulde omfattes af Loven — altsaa ikke kunnet slaa sig til Ro med Dispensationsmuligheden, men har nøje maattet undersøge, hvorvidt enhver Bestemmelse i Bankloven var forenelig med den nævnte oktrojmæssige Frigørelse. Saafremt der ikke ved Forarbejderne til Bankloven skulde foreligge saadanne Undersøgelser, turde det være et Bevis for, at end ikke hos Handelsministeriet var den nu hævdede Opfattelse af Bankloven gældende ved Lovens Forelæggelse.

Hvad endelig angaar Banklovens § 15, 3die Stykke er vi villige til at give Bankinspektøren de der nævnte Oplysninger saavel som de Oplysninger, som han maatte skønne nødvendige til Verificering for hans Undersøgelser ifølge § 18, 2det Stykke i de private Banker, alt under de i Justitsministeriets Skrivelse omtalte Forudsætninger.

(Sagens Bilag følger hoslagt tilbage.)

Stephensen.

Marcus Rubin.

C. Ussing.